

DERINIMO PAŽYMA
DĖL LIETUVOS RESPUBLIKOS PREKIŲ ŽENKLŲ ĮSTATYMO NR. VIII-1981 PAKEITIMO ĮSTATYMO PROJEKTO IR
LIETUVOS RESPUBLIKOS MOKESČIŲ UŽ PRAMONINĖS NUOSAVYBĖS OBJEKTŲ REGISTRAVIMĄ ĮSTATYMO NR. IX-352 6, 7
STRAIPSNIŲ IR 4 PRIEDĖLIO PAKEITIMO ĮSTATYMO PROJEKTO

Institucijos pavadinimas	Pastabos ir pasiūlymai	Žyma apie nepriimtas pastabas ir pasiūlymus
Dėl Lietuvos Respublikos prekių ženklų įstatymo Nr. VIII-1981 pakeitimo įstatymo projekto		
Lietuvos Respublikos ūkio ministerija	<p>Įstatymo projekte nustatomi nauji dokumentai, kurie turi būti pateikti, norint įrašyti licencinės sutarties duomenis į Registrą ir norint įregistruoti ženklą (t. y. prašymas įrašyti licencinę sutartį ir dokumentas, patvirtinantis pareiškėjo teisę vykdyti sertifikavimo funkciją, kai prašoma įregistruoti sertifikavimo ženklą), taip pat pakeisti duomenys, kurie turi būti nurodyti prašyme įregistruoti ženklą. Tokiu būdu yra keičiami informaciniai įpareigojimai ūkio subjektams. Be to, nustatomas naujas reikalavimas pateikti ne tik tikrus dokumentus, bet ir jų vertimą į lietuvių kalbą. Dokumentų vertimo pateikimas taip pat yra administracinė našta verslui. Prašoma pinigine išraiška įvertinti šiais keičiamais informaciniais įpareigojimais sukeliama administracinę naštą bei administracinės naštos pokytį ūkio subjektams.</p>	<p>Neatsižvelgta. Įstatymo projekte nėra keičiami ir nėra nustatyti nauji reikalavimai licencinių sutarčių duomenų įrašymui į Prekių ženklų registrą. Įstatymo projekto 27 straipsnio nuostatos dėl licencinių sutarčių duomenų įrašymo į Prekių ženklų registrą nenustato naujų reikalavimų, lyginant su galiojančio Prekių ženklų įstatymo 44 straipsnio 2 ir 3 dalimis, kuriose nustatyta, kokius dokumentus turi pateikti asmuo, kuris nori įregistruoti licencinę sutartį, ir kas turi būti nurodyta licencinę sutartį patvirtinančiame dokumente arba išrašė iš jos.</p> <p>Be to, pažymėtina, kad <i>licencinių sutarčių registravimas nėra privalomas</i>. Taigi, licencinių sutarčių registravimo srityje nėra keičiami informaciniai įpareigojimai ir nėra didinama administracinė našta ūkio subjektams.</p> <p>Įstatymo projekte sertifikavimo ženklų registravimas reglamentuojamas, įgyvendinant direktyvos (ES) 2015/2436 28 straipsnį. Pagal Direktyvą privaloma sertifikavimo ženklo registravimo sąlyga – pareiškėjas turi būti kompetentingas sertifikuoti prekes arba paslaugas, kurių atžvilgiu ženklas turi būti įregistruotas. Todėl Projekto 38 straipsnio 4 dalies 6 punkte numatoma pareiškėjo pareiga pateikti pareiškėjo teisę vykdyti sertifikavimo funkciją patvirtinančią dokumentą. Pavyzdžiui, tokiu dokumentu laikytinas Lietuvos Respublikos atitikties įvertinimo įstatymo 7 straipsnio 2 dalies 1 punkte nurodytas Nacionalinio akreditacijos biuro išduotas akreditavimo pažymėjimas. Pareiškėjui pagal kitus teisės aktus privalomo turėti dokumento pateikimas registruojant specifinės rūšies – sertifikavimo ženklą, nesukuria papildomos administracinės naštos pareiškėjams, kurią būtų galima įvertinti pinigine išraiška. Teisę vykdyti sertifikavimo funkciją patvirtinančio dokumento pateikimas yra viena iš būtinų sąlygų ženklą pripažinti sertifikavimo ženklu. Jeigu pareiškėjo kompetencija vykdyti sertifikavimo funkciją nebus įrodyta, tai ženklas negalės būti registruojamas kaip sertifikavimo ženklas.</p> <p>Kartu pažymėtina, kad sertifikavimo ženklo registravimas nėra privalomas reikalavimas vykdyti jokiai veiklai.</p> <p>Įstatymo projekto 38 straipsnio 5 dalyje, lyginant su galiojančio Prekių ženklų įstatymo</p>

		11 straipsnio 5 dalimi, <i>sumažinamas prašyme įregistruoti ženklą nurodomų duomenų kiekis ir nėra numatoma naujų duomenų</i> . Taigi, darytina išvada, kad Įstatymo projektu nėra keičiami informaciniai įpareigojimai ir nėra didinama administracinė našta ūkio subjektams.
Patentinių patikėtinių asociacija	Įstatymo projekto 28 straipsnyje, reglamentuojant teisės į ženklą įkeitimą, siūloma numatyti, kad asmenys, pageidaujantys įregistruoti teisės į ženklą įkeitimą, pirmiausia turi kreiptis į Valstybinį patentų biurą. Valstybinis patentų biuras pateikia dokumentus hipotekos registro tvarkytojui ir gavęs hipotekos registro tvarkytojo pranešimą apie įkeistą teisę į ženklą, įkeitimo duomenis įrašo į Prekių ženklų registrą ir apie tai paskelbia Valstybinio patentų biuro oficialiame biuletenyje. Be to, siūloma, kad Lietuvos registruose būtų registruojamas teisių į ženklą įkeitimas, kuriam taikoma užsienio valstybės teisė.	Neatsižvelgta. Pateiktas pasiūlymas buvo apsvarstytas Teisingumo ministerijos, Valstybinio patentų biuro, VĮ Registrų centro, Lietuvos notarų rūmų ir Patentinių patikėtinių asociacijos atstovų pasitarime. Pasiūlymo įgyvendinimas neatitiktų Civilinio kodekso 1.51 straipsnio nuostatų. Šio straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad teisių, vertybinių popierių ir reikalavimo teisės įkeitimą nustato šalių susitarimu pasirinkta teisė, tačiau <i>taikytinos teisės pasirinkimas negali būti panaudotas prieš trečiuosius asmenis</i> . Pagal šio straipsnio 2 dalį, jeigu šalys nepasirinko taikytinos teisės, reikalavimo teisę ir vertybinių popierių įkeitimą nustato kreditoriaus nuolatinės gyvenamosios ar verslo vietos valstybės teisė, o <i>kitų teisių įkeitimą – šioms teisėms taikytina teisė</i> .
Lietuvos Respublikos Vyriausybės kanceliarijos Teisės grupė	Konstitucinio Teismo aktuose konstatuota, kad įstatymai nustato bendro pobūdžio taisyklės, o poįstatyminiuose teisės aktuose jos gali būti detalizuojamos, gali būti reglamentuojama jų įgyvendinimo tvarka. Šios doktrinos kontekste pastebėtina, kad Projekte nėra tikslinga taip detaliai reguliuoti ženklo registravimo procedūrinės nuostatas. Mūsų nuomone, jos turėtų tapti poįstatyminio teisės akto reguliavo dalyku, pažymint, jog Valstybinio patentų biuro direktorius tvirtins Prekių ženklų registravimo taisyklės, kuriose ir	Neatsižvelgta. Prekių ženklas yra nuosavybės teisių objektas, kurį kaip nuosavybę saugo Konstitucijos 23 straipsnis. Pagal Civilinio kodekso 1.111 straipsnį prekių ženklai, kaip intelektinės veiklos rezultatai, civilinių teisių objektais tampa nuo to momento, kai jie pripažįstami įstatymų nustatyta tvarka. Todėl galiojantis Prekių ženklų įstatymas nustato ir Įstatymo projekte numatomos ne tik materialinės prekių ženklų teisės normos, bet ir procedūrinės normos, reglamentuojančios teisių į prekių ženklų įgijimo, išlaikymo ir perdavimo sąlygas bei tvarką. Pagal Konstitucinio Teismo suformuotą jurisprudenciją nuosavybės apsaugos klausimai turi būti reglamentuojami įstatymo lygmens, o ne įstatymų įgyvendinamuosiuose teisės aktuose. Kadangi teisės į prekių ženklą, kaip nuosavybės objektą, atsiranda jį įregistravus, todėl nuosavybės atsiradimo sąlygų pagrindiniai reikalavimai, kurių nesilaikymas gali sukliudyti nuosavybės teisių pripažinimui, reglamentuoti įstatyme, o ne poįstatyminiame akte. Be to, vienas iš direktyvos (ES) 2015/2436 tikslų yra suderinti procedūrinės prekių ženklų registravimo nuostatas, siekiant sudaryti geresnes ir paprastesnes sąlygas naudotis prekių ženklų apsauga ir padidinti teisinį tikrumą bei nuspėjamumą.

	<p>galėtų būti įtvirtinti paraišką sudarantys dokumentai, prašymo turinys ir pan. Kartu nėra apibrėžta, kodėl vienų procedūrinių terminų nustatymą pavesta atlikti Valstybinio patentų biuro direktoriui, kiti terminai nustatomi įstatyme.</p>	<p>Taip pat atkreiptinas dėmesys į tai, kad kiti Lietuvos Respublikos pramoninės nuosavybės objektų apsaugą reglamentuojantys įstatymai (Patentų įstatymas, Dizaino įstatymas, Puslaidininkinių gaminių topografijų teisinės apsaugos įstatymas) nuosekliai reglamentuoja atitinkamų objektų registravimą, įskaitant paraišką sudarančius dokumentus, prašymo turinį ir kt.</p> <p>Kartu pažymėtina, kad prekių ženklus Lietuvoje registruoja ne tik Lietuvos subjektai, bet ir kitų valstybių subjektai (apie 20 proc. pareiškėjų), todėl pagrindinių procedūrinių reikalavimų įtvirtinimas įstatyme užtikrina teisinį tikrumą ir aiškumą.</p> <p>Projekto 38 straipsnio 5 dalyje nurodytas prašymo įregistruoti ženklą duomenų sąrašas nėra išsamus, nes dėl ženklų registravimo specifikos nepagrindiniai duomenys gali būti nurodomi Prekių ženklų registravimo taisyklėse (pvz., ženklo aprašymas, spalvų nurodymas ir pan.).</p> <p>Siekiant užtikrinti teisinį tikrumą ir teisinių santykių stabilumą, Įstatymo projekte numatomi terminai, kurie sukelia asmeniui tiesiogines teises pasekmes (pavyzdžiui, 54 straipsnio 6 dalis). Tuo tarpu Valstybinio patentų biuro direktoriui numatoma pavesti nustatyti skubios ekspertizės terminą, nes gali kilti poreikis keisti šį terminą dėl objektyvių priežasčių (gaunamų skubios ekspertizės prašymų ir paraiškų srauto svyravimo).</p>
<p>Lietuvos Respublikos Vyriausybės kanceliarijos Teisės grupė</p>	<p>Įstatymo III skyriaus antrasis skirsnis turi būti peržiūrėtas iš esmės, jame atsisakant nuostatų, kurios pagal Lietuvos Respublikos valstybės informacinių išteklių valdymo įstatymą turėtų būti dėstomos, pvz., Vyriausybės nutarimuose ar žemesnės galios teisės aktuose, pvz., registre registruojamų ir kaupiamų duomenų sąrašas, registro duomenų teikimo, duomenų tikslinimo taisyklės, priskirtinos registro nuostatų reguliavimo dalykui.</p> <p>Sistemiškai vertinant įstatymo II skyriaus penktojo skirsnio nuostatas, pažymėtina, kad tam tikras procedūrines nuostatas taip pat nepagrįstai siūloma perkelti į įstatyminio lygio reguliavimą.</p>	<p>Neatsižvelgta. Prekių ženklas yra nuosavybės teisių objektas, kurį kaip nuosavybę saugo Konstitucijos 23 straipsnis. Pagal Civilinio kodekso 1.111 straipsnį prekių ženklai, kaip intelektualinės veiklos rezultatai, civilinių teisių objektais tampa nuo to momento, kai jie pripažįstami įstatymų nustatyta tvarka. Todėl galiojantis Prekių ženklų įstatymas ir Įstatymo projektas numato ne tik materialines prekių ženklų teisės normas, bet ir procedūrines normas, reglamentuojančias teisių į prekių ženklų įgijimo, išlaikymo ir perdavimo sąlygas bei tvarką. Pagal Konstitucinio Teismo suformuotą jurisprudenciją nuosavybės apsaugos klausimai turi būti reglamentuojami įstatymo lygmeniu, o ne įstatymų įgyvendinamuosiuose teisės aktuose. Kadangi teisės į prekių ženklą, kaip nuosavybės objektą, atsiranda jį įregistravus, todėl nuosavybės atsiradimo sąlygų pagrindiniai reikalavimai, kurių nesilaikymas gali sukliudyti nuosavybės teisių pripažinimui, reglamentuoti įstatyme, o ne poįstatyminiame akte.</p> <p>Prekių ženklų įstatymas, kaip specialus įstatymas, kurio tikslas užtikrinti prekių ženklų apsaugą Lietuvoje, turėtų reglamentuoti prekių ženklų registravimą (procedūrines nuostatas) ir prekių ženklų teisinę apsaugą (materialinės teisės nuostatas). Tam, kad būtų užtikrinta ženklų, kaip nuosavybės objektų, apsauga, sukurtas specialus – Prekių ženklų registras, kuriame registruojami prekių ženklai ir kiti tiesiogiai susiję su</p>

	<p>pvz., detalus dokumentų sąrašas (taip pat procedūros dėl registravimo) vertintinas kaip procedūrų aprašymas, todėl turėtų būti dėstomas įstatymo įgyvendinamuosiuose teisės aktuose, pvz., registro nuostatuose.</p>	<p>šia nuosavybės teise reikšmingi duomenys.</p> <p>Pagal Lietuvos Respublikos valstybės informacinių išteklių valdymo įstatymo 1 straipsnio 7 dalį valstybės informaciniams ištekliams, reglamentuojamiems specialiuosiuose Lietuvos Respublikos įstatymuose ir Europos Sąjungos teisės aktuose, šis įstatymas taikomas tiek, kiek tai nenustatyta kituose Lietuvos Respublikos įstatymuose ir Europos Sąjungos teisės aktuose. Atsižvelgiant į tai, kad direktyva (ES) 2015/2436 įpareigoja valstybes nares nustatyti tvarką, kaip registruojami atskiri veiksmai prekių ženklų registruose, Įstatymo projekto nuostatos neprieštarauja Lietuvos Respublikos valstybės informacinių išteklių valdymo įstatymui.</p> <p>Registro duomenų reglamentavimas Įstatymo projekte, o ne poįstatyminiame akte, užtikrina prekių ženklų apsaugos sistemos vientisumą, aiškumą ir direktyvos (ES) 2015/2436 nuostatų įgyvendinimą.</p>
<p>Lietuvos Respublikos Vyriausybės kanceliarijos Teisės grupė</p>	<p>Atsižvelgiant į tai, kad pagal Lietuvos Respublikos valstybės informacinių išteklių valdymo įstatymo 23 straipsnį registro valdytojas paskiriamas Lietuvos Respublikos įstatymu, nustatančiu valstybės registro steigimo teisinius pagrindus, o registro tvarkytojas (tvarkytojai) paskiriamas (paskiriami) Vyriausybės priimtu teisės aktu, pastebėtina, kad nepagrįstai įstatymo 48 straipsnyje konkrečiai yra įvardijamas registro tvarkytojas. Aptariama nuostata koreguotina, be kita ko, įstatyme tikslinant nuorodas į registro tvarkytoją tais atvejais, kai šiuos veiksmus atlieka Valstybinis patentų biuras, kad būtų išvengta konkretaus registro tvarkytojo įvardijimo. Be kita ko, tai sąlygotų teisėkūros ekonomiškumą, pvz., ateityje pasikeitus pavadinimams, paskyrus papildomus tvarkytojus ar pan.</p>	<p>Neatsižvelgta. Valstybės informacinių išteklių valdymo įstatymo 1 straipsnio 7 dalyje nustatyta, kad valstybės informaciniams ištekliams, reglamentuojamiems specialiuosiuose Lietuvos Respublikos įstatymuose ir Europos Sąjungos teisės aktuose, <i>šis įstatymas taikomas tiek, kiek tai nenustatyta kituose Lietuvos Respublikos įstatymuose ir Europos Sąjungos teisės aktuose.</i> Pažymėtina, kad pagal direktyvos 2015/2436 2 straipsnio b punktą registrą (t. y. Prekių ženklų registrą) turi tvarkyti valstybės narės centrinė pramoninės nuosavybės tarnyba, kuriai pavesta registruoti prekių ženklus. Lietuvoje šios tarnybos funkcijas pavesta vykdyti Valstybiniam patentų biurui.</p> <p>Be to, Valstybės informacinių išteklių valdymo įstatymo 50 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad šio įstatymo 18 straipsnio 1 ir 2 dalys, 23 straipsnis taikomi tik po šio įstatymo įsigaliojimo steigiamiems registrams. Tuo tarpu Prekių ženklų registras nėra steigiamas, šis registras įsteigtas 2001 m.</p> <p>Konkretus įstaigos pavadinimas – Valstybinis patentų biuras – nurodomas daugelyje Įstatymo projekto nuostatų, ne tik įvardijant registro tvarkytoją. Jeigu Valstybinis patentų biuras nebūtų Įstatymo projekte nurodytas Prekių ženklų registro tvarkytoju, būtų sukurtas nenuoseklus ir neracionalus teisinis reguliavimas, numatantis, kad Valstybinis patentų biuras registruoja ženklus registre, tačiau registro tvarkytoju galėtų būti paskirtas kitas subjektas.</p>
<p>Lietuvos Respublikos</p>	<p>Įstatymo 6 straipsnyje įtvirtinta plačiai žinomo prekės ženklo apsauga aktuali</p>	<p>Neatsižvelgta. Įstatymo projekto 4 straipsnis dėl plačiai žinomų prekių ženklų įgyvendina Lietuvos Respublikos ratifikuotų tarptautinių sutarčių – Paryžiaus</p>

Vyriausybės kanceliarijos Teisės grupė	tais atvejais, kada ženklas nėra registruotas, tačiau pats plataus žinomumo faktas iš esmės neturėtų suteikti savininkui platesnės apsaugos nei suteikia ženklų registracija. Šiame kontekste turėtų būti įvertinta, ar įstatymo projektas tokios apsaugos nepagrįstai neišplečia. Kartu turėtų būti vertinama, kodėl įstatymo 6 straipsnio 4 dalies 2 punkte sąlyga siejama su registruoto plačiai žinomo ženklo savininko teisėmis, nors pagal šio straipsnio 2 dalį plačiai žinomi ženklai saugomi ir neįregistruoti.	konvencijos dėl pramoninės nuosavybės apsaugos 6bis straipsnio ir Sutarties dėl intelektinės nuosavybės teisių aspektų, susijusių su prekyba (TRIPS sutartis), 16 straipsnio nuostatas dėl plačiai žinomų prekių ženklų apsaugos. TRIPS sutarties 16 straipsnio 3 dalis suteikia platesnės ženklo savininko teises, jeigu plačiai žinomas prekių ženklas dar yra ir įregistruotas (žr. http://www.wipo.int/sme/en/ip_business/marks/well_known_marks.htm). Toks pats reguliavimas nustatytas ir galiojančio Prekių ženklų įstatymo 9 straipsnyje.
Lietuvos Respublikos Vyriausybės kanceliarijos Teisės grupė	Siūloma įstatymo 81 straipsnio 1 dalyje bei kitose įstatymo nuostatose vietoj formulotės „centrinė pramoninės nuosavybės tarnyba“ vartoti „kompetentinga pramoninės nuosavybės institucija“.	Neatsižvelgta. Reglamente (ES) Nr. 2017/1001 dėl Europos Sąjungos prekių ženklo, kuris yra tiesioginio taikymo teisės aktas, vartojama sąvoka „centrinė pramoninės nuosavybės tarnyba“, todėl Įstatymo projekte tikslinga nustatyti, kuri institucija Lietuvoje vykdo centrinės pramoninės nuosavybės tarnybos funkcijas. Įstatymo projekto 79 straipsnio 1 dalyje nurodoma, kad Valstybinis patentų biuras yra centrinė pramoninės nuosavybės tarnyba pagal <i>Europos Sąjungos prekių ženklų reglamentą</i> .
Dėl Lietuvos Respublikos mokesčių už pramoninės nuosavybės objektų registravimą įstatymo Nr. IX-352 6, 7 straipsnių ir 4 priedėlio pakeitimo įstatymo projekto		
Lietuvos Respublikos ūkio ministerija	Atkreipiame dėmesį, kad Mokesčių už pramoninės nuosavybės objektų registravimą įstatymo pakeitimo įstatymo projekte nustatyti atskiri mokesčių dydžiai, tokie kaip „3. Pagreitintos paraiškos ir ženklo ekspertizės mokestis – 150 Eur“, „13. Teisės į pareikštą registruoti ar įregistruotą prekių ženklą perdavimo sutarties registravimo mokestis – 100 Eur“, „20. Bylose esančių dokumentų kopijų išdavimo mokestis: 20.1. už nepatvirtintą kopiją – 5 Eur; 20.2.	Atsižvelgta iš dalies. Projekte numatyti mažesni kai kurių mokesčių dydžiai: prašymo registraciją pripažinti negaliojančia ar panaikinti padavimo mokestis sumažintas nuo 220 iki 180 eurų, teisės į pareikštą registruoti ar įregistruotą prekių ženklą perdavimo sutarties registravimo mokestis sumažintas nuo 100 iki 80 eurų. Mokesčių už kai kuriuos veiksmus apskritai atsisakyta: už paraiškos patvirtintos kopijos išdavimą, prekių ženklo registracijos liudijimo dublikato išdavimą, bylose esančių dokumentų kopijų išdavimą. Pažymėtina, kad mokesčiais už pramoninės nuosavybės objektų (prekių ženklų ir kitų objektų) registravimą siekiama užtikrinti subalansuotą pramoninės nuosavybės apsaugos panaudojimą ir visuomenės gerovės efektą. Pramoninės nuosavybės teisės savo esme yra išimtinio pobūdžio teisės, todėl jų turėtojai suteikia išimtinę poziciją rinkoje. Visų pirma, mokesčiai už pramoninės nuosavybės objektų registravimą sudaro galimybę pasiekti funkcinį pramoninės nuosavybės apsaugos panaudojimą (apsaugos suteikiama tiek, kiek iš tikrųjų reikia) ir išvengti išimtinių teisių pertekliaus, kuris galėtų iškreipti

	<p>patvirtintą kopiją – 10 Eur“, mūsų nuomone, yra nepagrįstai dideli. Aiškinamajame rašte pateikti argumentai nepagrindžia būtinybės taikyti tokio dydžio mokesčius. Siekiant, kad intelektinė nuosavybė būtų tinkamai ir laiku apsaugota ir duotų naudą jos teisių turėtojams ir Lietuvos ekonomikai, būtina užtikrinti, kad prekių ženklų registravimo ir apsaugos sistema būtų prieinama – nustatyti dideli mokesčiai nebūtų barjeras verslui, ypač pradedančiajam, teikiant paraiškas, registruojant prekių ženklus ar vykdant kitas procedūras. Prašome Jūsų peržiūrėti Mokesčių už pramoninės nuosavybės objektų registravimą įstatymo pakeitimo įstatymo projekte nustatytus mokesčių dydžius, įvertinant veiksnius, sąlygojančius šių mokesčių dydį, ir apskaičiuotą mokesčių dydį tinkamai pagrįsti aiškinamajame rašte</p>	<p>konkurencijos sąlygas. Atkreiptinas dėmesys į tai, kad prekių ženklas yra intelektinės nuosavybės objektas, kurio savininkas jį įregistravus įgyja išimtinės teises į ženklą 10 metų ir apsauga dar gali būti pratęsta ne vieną kartą kas 10 metų. Išimtinių teisių užtikrinimą nuo neteisėto prekių ženklų panaudojimo, darančio didelę ekonominę žalą, numato ir garantuoja valstybės institucijų – teismų, muitinės, teisėsaugos institucijų pagalba; už prekių ženklo savininko teisių pažeidimus yra numatyta civilinė, administracinė ir baudžiamoji atsakomybė.</p> <p>Antra, mokesčiai už pramoninės nuosavybės objektų registravimą sudaro sąlygas finansuoti pramoninės nuosavybės apsaugos sistemoje dalyvaujančių institucijų, atsakingų už teisių įregistravimą ir jų gynimą, išlaidas.</p> <p>Nustatant mokesčių dydį, atsižvelgta į minėtą poreikį pasiekti subalansuotą pramoninės nuosavybės apsaugos panaudojimo lygį dabartiniame Lietuvos ekonominio vystymosi cikle, kuris iš esmės skiriasi nuo įstatymo priėmimo metu (2001 m.) egzistavusių sąlygų, į pramoninės nuosavybės apsaugos registravimo sistemos palaikymui reikalingus kaštus ir siekiama konkurencingo (žemiausio) mokesčių lygio Šiaurės-Baltijos regione. Be to, nustatant mokesčių dydį, siekiama užtikrinti, kad surenkami mokesčiai padengtų Prekių ženklų registro administravimo išlaidas.</p>
<p>Lietuvos Respublikos Vyriausybės kanceliarijos Teisės grupė</p>	<p>Svarstyтина, ar kartu neturėtų būti koreguojama galiojančio Lietuvos Respublikos mokesčių už pramoninės nuosavybės objektų registravimą įstatymo 6 straipsnio 5 dalies nuostata, pagal kurią duomenys apie mokesčių sumokėjimą pateikiami Valstybiniam patentų biurui teisės aktų nustatyta tvarka (nekonkrečiai nuoroda nekuria pridėtinės vertės), atsisakant administracinės naštos patvirtinti tam tikrų mokėjimų įvykdymą.</p>	<p>Neatsižvelgta. Mokesčiai už pramoninės nuosavybės objektų registravimą yra mokami į Valstybinės mokesčių inspekcijos administruojamą sąskaitą, naudojant tą patį įmokos kodą, todėl Valstybiniam patentų biurui yra sudėtinga nustatyti mokesčio sumokėjimo faktą, jeigu apie tai pareiškėjas nepateikia duomenų. Pažymėtina, kad nėra reikalaujama pateikti atskirą mokėjimą patvirtinantį dokumentą, o tik duomenis apie mokesčio sumokėjimą. Mokesčio sumokėjimo fakto įrodymas turėtų būti pareiškėjo ar ženklo savininko atsakomybė, kadangi mokesčius dažnai sumoka ne pats pareiškėjas ar ženklo savininkas, o jų atstovai. Taip pat dažnai pavedimuose nėra nurodoma mokėjimo paskirtis, leidžianti susieti mokėtoją su veiksmu, už kurį sumokamas mokestis.</p> <p>Kartu pažymėtina, kad šiuo metu praktikoje elektroninėmis Valstybinio patentų biuro paslaugomis prekių ženklų srityje naudojasi apie 70 procentų pareiškėjų ir ženklų savininkų. Tokiais atvejais Valstybinis patentų biuras nustato mokesčio sumokėjimo faktą automatiškai.</p>

Meislingumo ministras

Elvinas Jankevičius

2018 08 31